(SL)

M Ø T E

i den utvidede utenriks- og konstitusjonskomite

onsdag den 19. februar kl. 10.

Møtet ble ledet av komiteens leder, Gunnar Skaug.

Til stede var: Gunnar Berge, Paul Chaffey, Kåre Gjønnes, Kirsti Kolle Grøndahl, Roger Gudmundseth, Fridtjof Frank Gundersen, Carl I. Hagen, Anne Enger Lahnstein, Jan Petersen, Gunnar Skaug, Kjellbjørg Lunde, Jens Marcussen, Siri Frost Sterri, Tom Thoresen, Haakon Blankenborg (for Helen Bøsterud), Marit Rotnes (for Åshild Hauan), Ingeborg Botnen (for Sigurd Verdal), Nils O. Golten (for Kaci Kullmann Five), Ingrid I. Willoch (for Anders Talleraas), Terje Nyberget (for Hans J. Røsjorde), Tora Aasland Houg, Svein Alsaker (for Kjell Magne Bondevik) og Leiv Blakset (for Johan J. Jakobsen).

Av Regjeringens medlemmer var til stede: Utenriksminister Thorvald Stoltenberg og forsvarsminister Johan Jørgen Holst.

Følgende embetsmenn ble gitt adgang til møtet: Fra Utenriksdepartementet: Ekspedisjonssjef Ole P. Kolby og personlig rådgiver Dag Terje Andersen. Fra Forsvarsdepartementet: Byråsjef Svein Styrvold og førstekonsulent Jahn Åge Breivik.

Videre var til stede komiteens sekretær, Hans Ola Urstad.

Dagsorden

1. Overføring av intendanturmateriell til Litauen.
2. [redacted]
3. Norske styrker til FNs fredsbevarende operasjoner i Jugoslavia.
4. Eventuelt.

Sak nr. 1

Overføring av intendanturmateriell til Litauen

(SL)

STATSRÅD JOHAN JØRGEN HOLST: Den norske regjeringen følger med stor oppmerksomhet den utvikling som foregår i de baltiske statene. Det anses å være i norsk interesse at forholdene der legges best mulig til rette for en hurtig etablering av et solid demokrati.

I forbindelse med et møte som jeg hadde med Litauens forsvarsminister i Oslo i november i fjor, ble det fremsatt en forespørsel om muligheten for assistanse fra Norge til utrustningen av de grensestyrker som de har under oppbygging.

Etter samråd med Utenriksdepartementet har Forsvarsdepartementet besluttet å yte begrenset materiellassistanse til Litauen som et bidrag til nasjonal selvstendighet i en vanskelig overgangsfase. Assistansen vil være begrenset til uniformstoff, feltstøvler og vinterundertøysett til 2000 mann. Gjenanskaffelsesverdien for dette materiellet er totalt ca. 1,6 mill. kr. Tilbudet om materiellet ble fremmet via Utenriksdepartementet og akseptert av litauiske myndigheter 28. januar 1992. Alle forberedelser for overføringen av materiellet er ivaretatt.

Vi har senere fått lignende henvendelser fra de to andre baltiske statene. Disse er for tiden til behandling i Forsvarets overkommando.

Ifølge Overkommandoen har overføringen ingen beredskapsmessige konsekvenser for det norske forsvaret. Det dreier seg om umoderne materiell som er under utfasing. Avhendelse av materiellet inngår i et rulleringsprogram for anskaffelse av nytt materiell. Materiellet er videre ikke øremerket for styrker i mobiliseringsreserven.

Transporten av materiellet til Litauen er forutsatt gjennomført med landeveistransport. Kostnadene er anslått til ca. 40 000 - 50 000 kr, og jeg vil anbefale at kostnadene blir overført fra kap. 1790, post 43, som er til disposisjon for Forsvarsdepartementet på forsvarsbudsjettet.

Hærens forsyningskommando vil eventuelt få tilført ekstra midler for materiellet i forbindelse med omgrupperingsproposisjonen dersom en eventuell forsering av gjenanskaffelsesprogrammet for nytt materiell fører til merkostnader for Forsyningskommandoen. Dette anses på det nåværende tidspunkt som lite sannsynlig.

Jeg har orientert forsvarskomiteen om saken. Ettersom det i budsjettet ikke foreligger noen uttrykkelig hjemmel, tas saken herved opp med den utvidede utenrikskomite. Jeg understreker at dette utelukkende dreier seg om uniformstoff. Ikke noen form for våpen har vært aktuelt for overføring til de baltiske statene.

(SL)

JAN PETERSEN: Dette virket svært så kurant, og det er det i og for seg også. Stortinget har jo bevilget et beløp til Øst-Europa, som ikke er så all verdens stort, men det er iallfall på 227 mill. kr. Så hvis man hadde hatt problemer på det ene budsjettet, måtte det ha vært mulig å løse det problemet ved hjelp av de bevilgninger som allerede er gitt.

Det som gjør at jeg er litt i stuss, er at forsvarsministeren refererte til et møte med den litauiske forsvarsministeren 5. november. Da har det tatt utrolig lang tid å få en så kurant sak som denne frem for komiteen. Dette er også materiell som så vidt jeg skjønner, må være særlig interessant i vinterhalvåret, og dette kommer vel frem en gang på forsommeren, ville jeg tro. Men det kommer jo en vinter etter denne, så la meg ikke gjøre noe stort poeng ut av det.

Det jeg da vil spørre om, er om man anser dette som det man har tenkt å gjøre overfor Litauen. Forholdet er at generalsekretær Wörner sendte et brev til Norge en gang i november måned, hvor han, så vidt jeg skjønner, anmodet Norge og Danmark om å bistå de baltiske land, og det betyr at man fra NATOs side ikke ser problemer av noen art ved et nordisk engasjement. Nå skjønner jeg at Litauen etterpå har fått forholdsvis mye bistand fra Tyskland. Det er jo litt pussig og det har kanskje større implikasjoner at Tyskland går inn, mens de nordiske land kanskje kunne ha gjort noe. Derfor er mitt spørsmål om forsvarsministeren anser dette som slutten på det vi eventuelt skal gjøre.

Det er en del mulige tiltak som nå diskuteres. Det ene er bistand til å overvåke sjø- og luftterritorier, som disse landene helt åpenbart har behov for, og hvor vi fra norsk side har en del å tilby, skulle jeg tro. Det andre er at det er mange ideer ute om ikke de skandinaviske land burde gjøre det Tyskland har gjort for så vidt gjelder de tidligere sovjetrussiske styrkene i Tyskland, nemlig å bygge brakker og tilsvarende i Russland. I de baltiske land reises spørsmålet om ikke Norden burde gjøre noe tilsvarende for de styrkene som nå står i de baltiske land, for å få dem ut på et tidligere tidspunkt. Jeg vet ikke om forsvarsministeren kunne reflektere litt nærmere om disse spørsmålene.

PAUL CHAFFEY: Jeg synes ærlig talt ikke dette er noe godt forslag, av to grunner. For det første vil jeg tro at andre behov er langt større enn behovet for å utruste en hær. For det andre synes jeg det gir et galt signal til resten av Europa at vi skal utruste styrker med militært utstyr. Det er jo militært utstyr det dreier seg om, selv om det ikke er våpen.

(SL) Jeg har lyst til å stille to spørsmål til forsvarsministeren eller utenriksministeren. For det første: Gir vi bistand i form av militært utstyr til noe annet land i verden, og har vi noen gang gjort det tidligere?

For det andre: Forsvarsministeren la vekt på at dette var et demokratibyggende tiltak. Jeg lurer på om forsvarsministeren kunne resonnere litt videre rundt akkurat det.

Til slutt: Jeg er enig med Jan Petersen i at støtte til å få Den røde hær ut av de baltiske stater sannsynligvis sikkerhetspolitisk ville vært en langt bedre form for bistand enn å utruste grensestyrker med uniformer. Jeg vil be om at utenriksministeren eller forsvarsministeren resonnerer litt rundt muligheten for å gi støtte på det området.

ANNE ENGER LAHNSTEIN: Når det gjelder den konkrete saken, har vi ingen spesielle innvendinger. Men når en tar opp bistanden til de baltiske stater generelt, vil jeg også understreke betydningen av at en kommer i gang og får gitt bidrag og hjelp på annen måte også. Men den konkrete saken i dag har vi altså ingen innvendinger mot.

KÅRE GJØNNES: Jeg har egentlig det samme budskapet som Anne Enger Lahnstein har gitt uttrykk for. Vi har ingen motforestillinger fra vår side. Det er snakk om grensestyrker som i hvert fall jeg ikke vil ha noen motforestillinger mot får vilkår som vi ønsker de skal ha. Jeg har ikke noe å anføre som motforestillinger i det hele tatt.

JENS MARCUSSEN: Denne konkrete sak dreier seg om levering av forholdsvis beskjedne ting, og jeg synes ikke vi burde holde på å debattere slikt. Jeg vil bare si til forsvarsministeren: Få det av sted!

STATSRÅD JOHAN JØRGEN HOLST: Først spørsmålet om hvorfor det tok sånn tid å behandle dette. For det første var den første anmodningen ikke spesifisert, slik at vi var nødt til å få utkrystallisert hva de var ute etter. Til å begynne med var det også spørsmål om våpen, hvilket vi anså for ikke å være innenfor rammen av det som det var naturlig for oss å bistå med. Dernest ble det foretatt konsultasjoner

(SL) med de nordiske forsvarsministrene med sikte på å få en nordisk koordinering av denne form for bistand. Det vi her har lagt opp til, er i samsvar med de retningslinjer som følges også av de øvrige nordiske land. Og selvfølgelig har det vært behov for på hjemmebane å koordinere dette med Utenriksdepartementet i forhold til det øvrige hjelpeprogrammet til de baltiske stater.

Når det gjelder spørsmålet om andre bistandsformer, har også spørsmålet vært tatt opp om å bistå dem med informasjon om oppbyggingen av den norske kystvakten og om organiseringen av Heimevernet. Vi er innstilt på å gi dem slike redegjørelser i Norge, og har gjort det klart for litauiske myndigheter at det er de velkomne til. Forsvarets overkommando har fått i oppdrag å utarbeide et opplegg for det formål.

Så Chaffeys spørsmål om vi har gitt bistand i form av militært utstyr til andre land. Det har vært gitt slik bistand innenfor NATO-samarbeidet, men jeg kan ikke i øyeblikket huske andre tilfeller. Jeg vet ikke om utenriksministeren kan supplere meg der.

Når det gjelder hvorvidt dette kan sies å bidra til demokratioppbygging og om det ikke foreligger andre behov, vil jeg for det første si at disse behovene er utkrystallisert fra de litauiske myndighetenes side, og vi synes vi bør svare på de behovene de selv mener de har, det er ikke vi som i første rekke skal stille opp hvilke behov vi mener de burde ha. Vi har ikke fått noen henvendelse om å bygge brakker for sovjetiske styrker for å få dem ut av Litauen. Kommer det slike henvendelser, vil de selvfølgelig bli vurdert på vanlig måte.

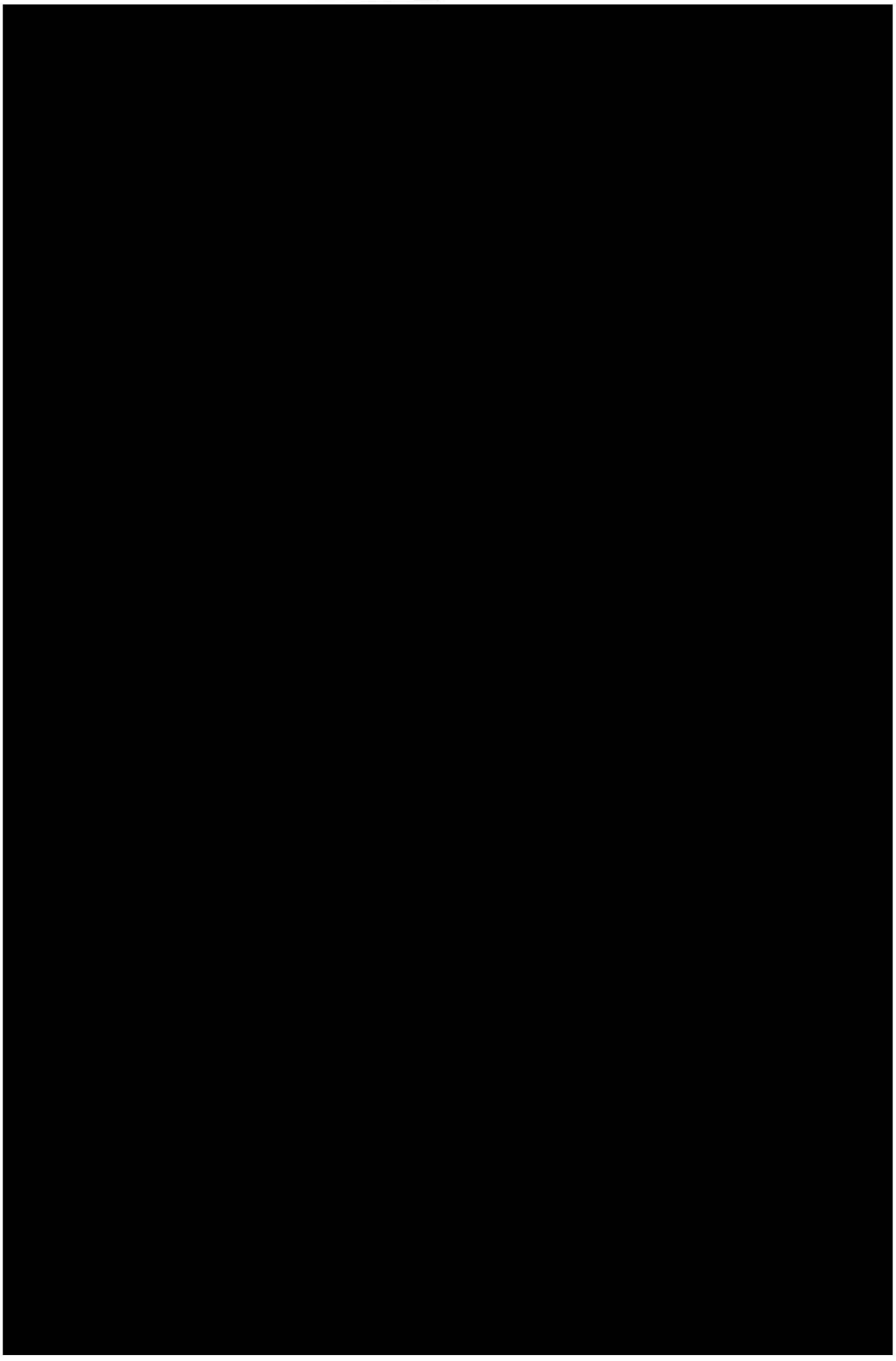
Om dette kan bidra til oppbygging av demokratiet? De mener det i Litauen, i den forstand at de har et betydelig problem med å kontrollere sine grenser, bl.a. på grunn av smugling og andre ting, og et visst minimum av lov og orden er nødvendig også i et demokrati.

UTENRIKSMINISTER THORVALD STOLTENBERG: Bare en oppfølging av forsvarsministerens svar til Chaffey.

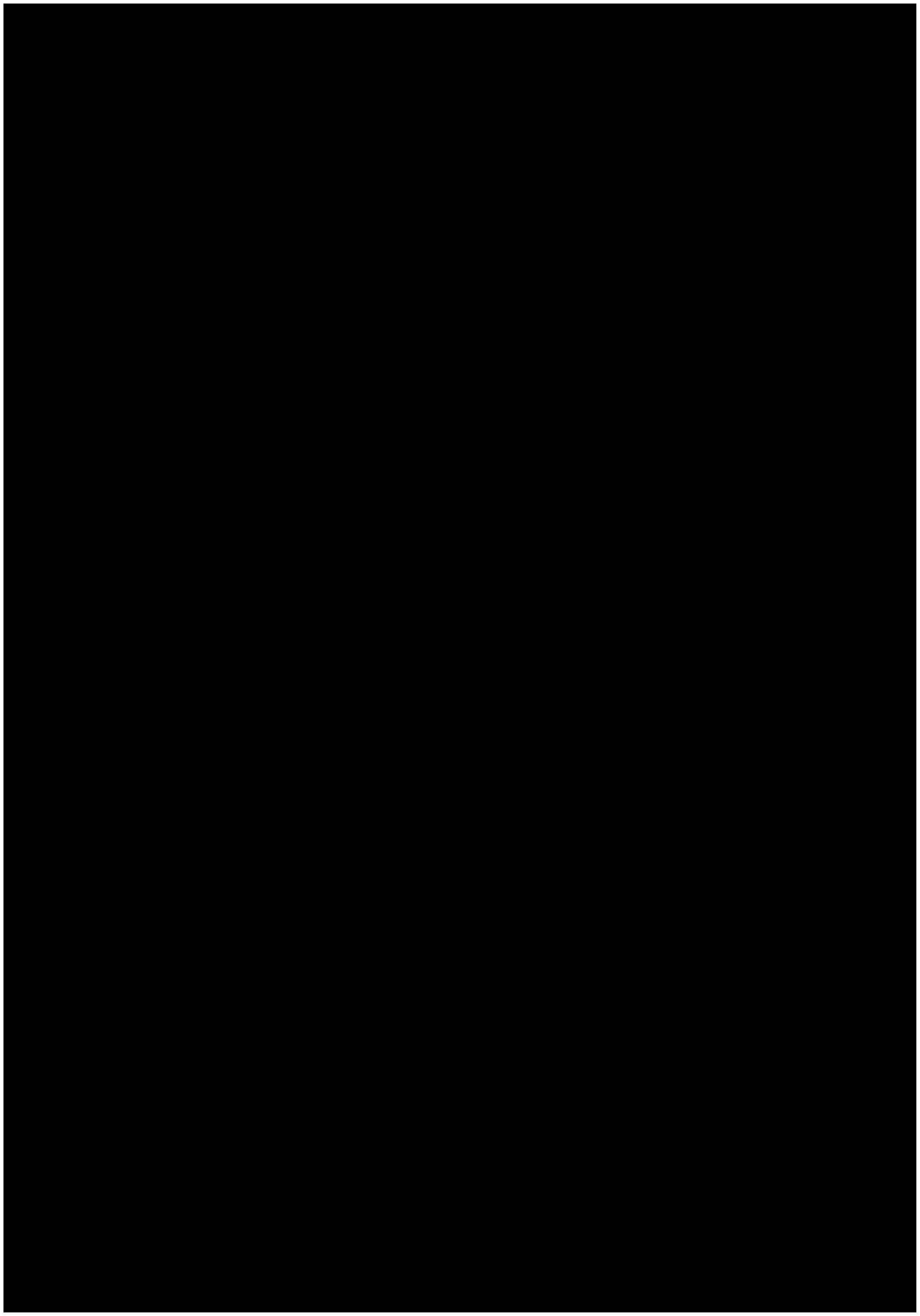
I slutten av 1950-årene og utover i 1960-årene hadde vi opplæring av Etiopias marine, og i 1970-årene gav vi pengestøtte til Mosambik for vakthold av Beira-kanalen, med sterk støtte fra SV, som dere sikkert husker.

KOMITEENS LEDER: Er det ytterligere merknader? - Det er det ikke.

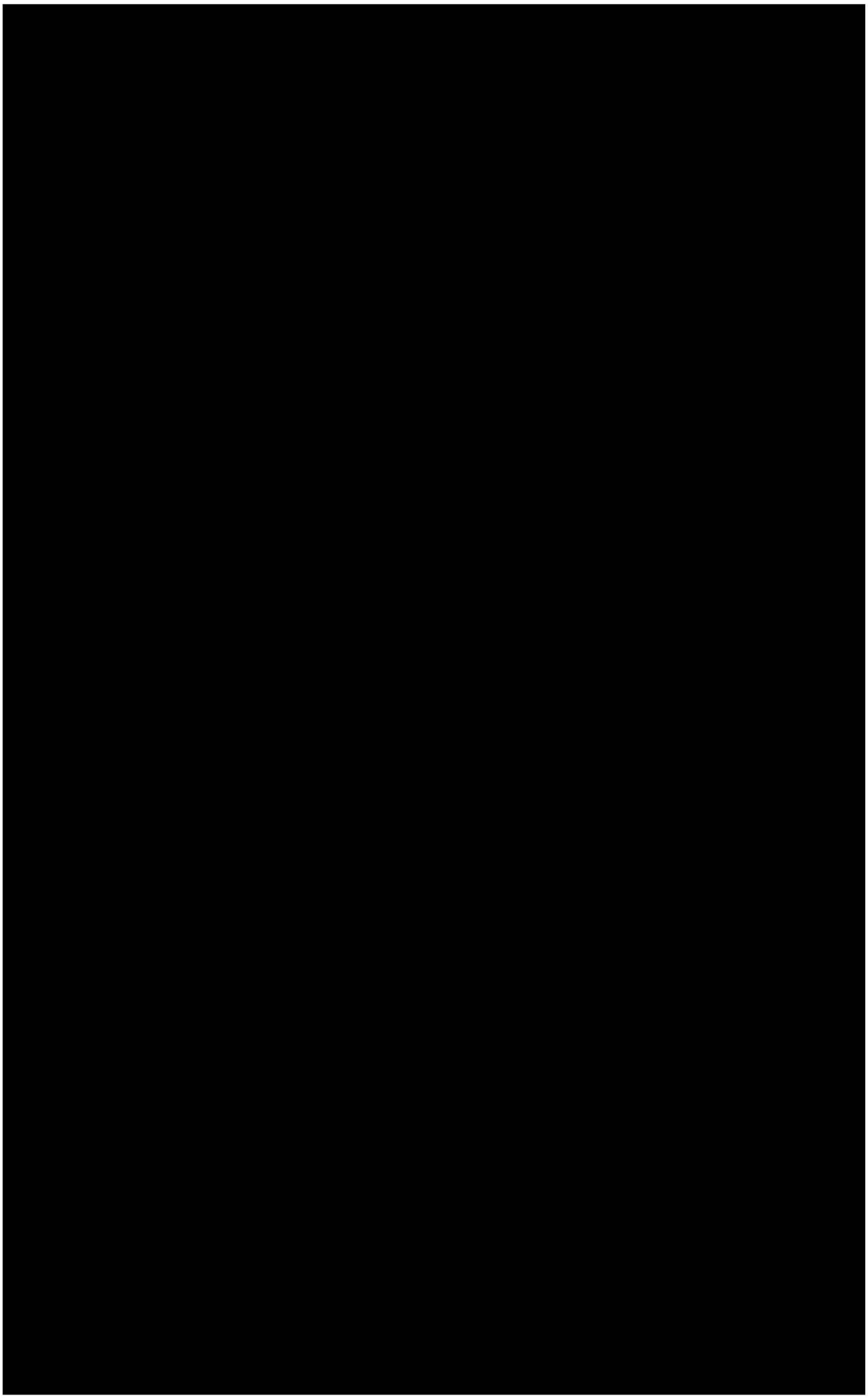
Sak nr. 2

(GSR)

(GSR)

(GSR)

[redacted]

Sak nr. 3

Norske styrker til FNs fredsbevarende organisasjoner i Jugoslavia.

UTENRIKSMINISTER THORVALD STOLTENBERG: Det ventes at Sikkerhetsrådet på torsdag vil vedta å iverksette den største FN-operasjonen siden Kongo - i Jugoslavia. Det vil være snakk om 13 000 personer, inkludert en politikomponent på 530 personer.

Vi er fra norsk side bedt om å stille med et antall på totalt 143 personer, hvorav 30 er sivile polititjenestemenn og 113 fra Forsvaret. Det er 31 land som skal bidra til denne operasjonen.

(GSR)

Bakgrunnen for at man er kommet så langt er, som dere kjenner til, at det den 2. januar ble en våpenhvile som, selv om den har hatt sine tilbakefall, har holdt gjennom den politiske prosessen som har vært drevet i Jugoslavia av EF og FN, og som nå har ført til at også de siste som hadde reservasjoner, nemlig president Tudjman og først og fremst den serbiske leder Babic i den proklamerte republikken Krajina, har gitt etter. President Tudjman i Kroatia har erklært at han er for en FN-styrke. Babic og hans regjering ble avsatt for noen dager siden. Dette har gjort at de politiske omstendigheter i Jugoslavia er slik at FNs generalsekretær mener at tidspunktet nå er inne til å opprette FN-styrken.

Dere vil huske at Cyrus Vance, Generalsekretærens representant i Jugoslavia, la til grunn tre forutsetninger. Han forutsatte

1) opphevelse av blokaden mot den føderale hærs forlegninger i Kroatia og samtidig uttrekning av disse enhetene fra Kroatia,

2) en overholdelse av den betingelsesløse våpenhvilen i overensstemmelse både med Genève- og Sarajevo-avtalene,

3) fullstendig aksept av FN-planen fra alle hovedpartene i konflikten.

Disse tre forutsetningene er nå oppfylt.

Vi har under hånden fått forespørsel, som jeg nevnte, om 143 personer. Forsvarsministeren vil gå nærmere inn på Forsvarets bidrag her. Når det gjelder de 30 sivile personene, vil de bli rekruttert fra den listen som Justisdepartementet har. Vi vil komme tilbake med en proposisjon til Stortinget når det gjelder inndekning av de utgifter som påløper.

STATSRÅD JOHAN JØRGEN HOLST: For å supplere utenriksministeren la meg gå gjennom det som har vært Forsvarets deltakelse i Jugoslavia allerede, og så redegjøre for det som nå forestår.

Den 27. november 1991 vedtok FNs sikkerhetsråd resolusjon nr. 721 på bakgrunn av den rapporten som Generalsekretærens spesialutsending Cyrus Vance hadde lagt fram. Den åpnet muligheten for utplassering av en fredsbevarende styrke i Jugoslavia og anbefalte at Generalsekretæren skulle utarbeide en plan for utplassering av en slik styrke. Denne planen ble presentert som et vedlegg til Generalsekretærens rapport av 12. desember i fjor.

(GSR)

Den 15. desember vedtok FN Sikkerhetsrådets resolusjon nr. 724 som støttet Generalsekretærens anbefaling om å sende en mindre gruppe personell til Jugoslavia for å undersøke mulighetene av å etablere en fredsbevarende operasjon. På anmodning fra FN frigav Norge en major fra den norske bataljonen i Libanon til denne gruppen som bestod av 20 personer, og som var i Jugoslavia fra 18.-30. desember 1991, som del av laget til Cyrus Vance.

Sikkerhetsrådsresolusjon nr. 727 av 7. januar støttet så Generalsekretærens forslag om å sende 50 militære liaison-/forbindelsesoffiserer til Jugoslavia for en periode på fire uker. Disse ble knyttet til den jugoslaviske nasjonale arme og den kroatiske folkevakten. Observatørene ble omdisponert fra pågående FN-operasjoner som UNAVEM i Angola, UNTSO i Midt-Østen og UNIKOM i Irak/Kuwait. Norge svarte positivt på FNs anmodning om å omdisponere tre observatører og avgav en observatør fra UNTSO og to fra UNIKOM. Den 6. februar ble liaison-gruppens mandat utvidet med to-tre uker og økt fra 50 til 75 offiserer. Igjen svarte vi positivt på FNs anmodning om å omdisponere ytterligere to norske observatører, denne gang fra UNAVEM i Angola.

Den 13. februar holdt visegeneralsekretær Goulding i FN et møte med 30 aktuelle troppebidragsytende land. Goulding opplyste at Generalsekretæren var tilfreds med den siste utviklingen i Jugoslavia og at det var grunnlag for å gå videre med planene om å utplassere en fredsbevarende styrke fortrinnsvis i tre FN-beskyttede og demilitariserte områder, såkalte United Nations Protected Areas, eller UNPA, i Krajina, det vestlige og det østlige Slavonia. Det kan også bli aktuelt i Bosnia-Herzegovina. Det ble understreket at operasjonen ikke ville bli iverksatt før man hadde tilfredsstillende garantier om samarbeid fra alle parter. Disse forutsetningene er, som utenriksministeren redegjorde for, nå oppfylt. Det ventes, som han også opplyste, at en resolusjon om utplassering av fredsbevarende styrker i Jugoslavia vil bli vedtatt av Sikkerhetsrådet i løpet av denne uken, og sannsynligvis på torsdag.

FNs opprinnelige plan av den 12. desember 1991 omfattet en styrke på ca. 10 000 mann med 10 infanteribataljoner. Styrken økes nå til 13 000 mann, og inkluderer, som utenriksministeren redegjorde for, en komponent på vel 500 sivile politifolk. Den militære delen består av 12 infanteribataljoner med nødvendige støtteavdelinger, 150 militære observatører og 166 militærpoliti.

(AGK)

Norge har fått henvendelse om å bidra med det som man kaller en Movement Control-avdeling, som er avdelingen som tar i mot og fordeler forsyninger og styrker når de ankommer til Jugoslavia, på ca. 100 personer, samt 5 militære observatører og 8 militærpoliti - i tillegg til 30 sivile politifolk. Det understrekes i forespørselen at enhetene må være selvforsynte de første 60 dagene. Forsvaret har ingen Movement Control-avdeling som er øremerket for FN-tjeneste, men vi har nå greid å stille en slik avdeling til tjeneste, og kan greie det i løpet av tre uker f.o.m. 14. februar. Personellet vil i hovedtrekk tas fra Hærens transportkorps. FN har akseptert denne tidsplan og denne sammensetning. Vi har således gitt et positivt svar på FNs uformelle anmodning. Vi regner med at hovedkvarteret til denne enheten kommer til å bli lagt enten til Sarajevo eller Banja Luka i Bosnia-Herzegovina.

Operasjonen vil få navnet United Nation Protection Force - UNPROFOR. Operasjonen blir i første omgang for 12 måneder med åpning for fornyelse, slik at man her går bort fra de korte periodene som man har hatt for de tidligere operasjonene. Grensene for disse Protected Areas vil bli bestemt av operasjonens fortropp i konsultasjon med de lokale lederne, og hovedkvarteret for operasjonen vil bli lagt til Sarajevo og logistikk-bataljonens hovedkvarter blir i Banja Luka. Det er nok sannsynlig at hovedkvarteret også for vår avdeling eventuelt blir samme sted.

Operasjonen vil, som vi har nevnt, bli delt inn i fire sektorer: Øst Slavonia, Nord-Krajina, Sør-Krajina og Vest Slavonia. Det er nå avklart at det vil bli utplassert militære observatører i Bosnia-Herzegovina. Operasjonen vil bli ledet av en militær styrkesjef, som ennå ikke er utpekt, og utplassering av fortroppen vil skje i uke 10. Som utenriksministeren nevnte, er det 31 land som skal delta. Alle de nordiske land er forespurt og svarer positivt. Det er interessant å legge merke til at i gruppen blant deltakende land er også Russland som skal delta med en infanteribataljon.

For tiden har Norge militært personell i følgende FN-operasjoner: Vi har 899 mann i UNIFIL i Libanon, 28 i UNIKOM i Iran/Irak, 17 i UNTSO i Midtøsten, 15 i UNAVEM i Angola, 7 i UNMOGIP i Pakistan/India, altså Kashmir, og 1 i ONUSAL i El Salvador. Med en deltakelse på 113 mann utover dette i Jugoslavia vil vi fremdeles være under taket på 1 330, som er fastsatt av Stortinget i St.prp. nr. 61 for 1963/64. Så vi overskrider ikke taket. Vi har også en reserve i forsvarsbudsjettet, som var en nyskapning i årets budsjett, hvor vi skapte en reserve for fremtidige FN-operasjoner, slik at det er pengemessig dekning for denne operasjonen. Vi trenger således ikke gå til Stortinget med noen bevilgningsproposisjon.

(AGK)

Jan Petersen: Jeg vil gi min tilslutning til dette. Vi har den tradisjon i Norge at vi har stilt oss positive til slike anmodninger. Når vi nå har en konflikt på det europeiske området, syns jeg det er naturlig at Norge også bidrar denne gangen. Dette er vel kanskje av de konfliktene som er av de mer farefulle, og det illustreres vel også av styrkens størrelse, vil jeg tro.

Jeg vet ikke om utenriksministeren eller forsvarsministeren vil si litt mer om hvordan de nå vurderer utsiktene for Jugoslavia, ikke minst mulighetene for at en slik FN-styrke kan bli involvert i konklikter av noen art. Jeg har også et spørsmål om selve etableringen av den. 13 000 mann er jo relativt mye. Spørsmålet er om man har nok indikasjoner på at dette virkelig blir en styrke av en slik størrelse, m.h.t. at de landene som er forespurt, svarer ja. Og hvis svaret er at det er usikkert, er det mulig at vi senere vil få forespørsel om større norske bidrag?

(LMM)

ANNE ENGER LAHNSTEIN: Jeg har ikke noen bakgrunn for å kunne gå inn på det tekniske og praktiske her. Men jeg syns det er veldig positivt at FN nå kommer inn på denne måten i dette området, og at Norge, i tråd med våre tradisjoner, bidrar til å styrke FN for å ivareta et slikt oppdrag.

Jeg vil også understreke betydningen av - i hvert fall etter vårt syn - at det er FN som foretar den slags aksjoner, og at alt av "out of area"-strategi i andre sammenhenger er noe vi må søke å unngå. Derfor er det viktig å styrke FN bl.a. med bidrag, slik at FN settes i stand til å sikre freden.

KÅRE GJØNNES: Bare ganske kort: Jeg har ingen merknad til det som er presentert.

FRIDTJOF FRANK GUNDERSEN: Jeg har heller ikke noen bemerkninger til forsvarsministerens uttalelse. Jeg har bare lyst til å føye til til det som utenriksministeren sa, at den sosialdemokratiske hovedtalsmann i Europarådet under en debatt uttalte at han nå anså Jugoslavia for en ikke-eksisterende stat, og han henviste til at den jugoslaviske regjering ikke hadde kontroll over sine militære styrker.

(LMM)

Dette er opplagt et vrient spørsmål. Men følger man et slikt syn, må man være ganske liberal når det gjelder å anerkjenne forskjellige deler av det gamle Jugoslavia som ønsker å være selvstendige stater, f.eks. Kosovo.

PAUL CHAFFEY: I likhet med de øvrige ser også jeg bare positivt på dette oppdraget.

STATSRÅD JOHAN JØRGEN HOLST: Når det gjelder spørsmålet om sikkerheten i området, må vi basere oss på de vurderinger som her er gjort av FNs organer, altså Cyrus Vance og hans lag. De har jo holdt på med dette hele veien. Og når man er kommet til at det er så avklart som det er mulig å få det, at det er forsvarlig å sende en fredsbevarende misjon inn dit, så har vi lagt det til grunn når vi har fattet vårt vedtak.

Vi har til nå ikke fått kjennskap til at noen av de forespurte land har sagt nei. Hvorvidt operasjonen vil arte seg slik at det kan bli behov for personell utover de 13 000, er det på det nåværende tidspunkt umulig for oss å ha noen oversikt over.

UTENRIKSMINISTER THORVALD STOLTENBERG: Det er åpenbart at dette er en risikofylt og vanskelig oppgave, og generalsekretæren kommer også i sin rapport inn på det. Han viser til at de lokale militære styrker skal innlevere sine våpen - og det går jo nettopp på det som Fridtjof Frank Gundersen var inne på. Han vil at de lokale myndigheter, og det lokale politi, skal fortsette å fungere, men under FNs overvåking. Det er også et utslag av at det er liten - til dels ingen - kontroll, og det gjør at det er både et farefullt og vanskelig FN-oppdrag.

Han sier videre at hvis de to forutsetninger ikke overholdes, må man regne med fare for gjenopptagelse av kamphandlingene. Dermed er det klart at den FN-operasjon som settes i gang, kan bli endret. En mulighet er at den blir langvarig og utvidet, mens den andre er at styrken trekkes ut fordi det blir brudd på forutsetningene. Med de konstellasjoner og det temperament som gjør seg gjeldende i de forskjellige grupperingene i Jugoslavia, skal det bli spennende å se hvordan denne operasjonen vil fungere i tiden fremover.

Generalsekretæren har også påpekt at han vil ha militære observatører i visse deler av Bosnia-

(LMM) Hercegovina, opp mot grensen til Kroatia.

Som forsvarsministeren sa, er FN-styrken opprettet for 12 måneder, men det er klart at det vil være en fortløpende vurdering av mulighetene for å operere i området.

Sak nr. 4

Eventuelt

KOMITEENS LEDER: Ønsker noen ordet under Eventuelt? - Ingen har bedt om ordet.

Møtet hevet kl. 10.45.